

Ἐγὼ δὲ τᾶλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
 Πλὴν εἰς Κλεάνθην· τούτο δ' οὐκ εὐδαιμοναῖ.
 180 * ἄ οὗτο δ' ἐπίδοξος ἐν τοῖς διαλεκτικαῖς ἰγόνετο,
 ὡστε δοκεῖν τοῖς πλείους, ὅτι εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ
 διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος.
 πλεονάσας δὲ τοῖς πράγμασι, τὴν λέξιν οὐ κα-
 τήρωσε. πονικώτατος τε παρ' ὄντινούν γέγονεν,
 ὡς ὄηλον ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, τὸν ἀ-
 ριθμὸν γὰρ ὑπὲρ πέντε καὶ ἑπτακόσια ἐστίν. ἔ-
 πληθυσε δὲ αὐτὰ, παλλάκις ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ δόγ-
 ματος ἐπιχειρῶν, καὶ πᾶν τὸ ὑποπεσὸν γρά-
 φων καὶ διορθούμενος πλειονάκις. πλείστη τε τῶν
 μαρτυριῶν παραβῆσει χρωόμενος. ὡστε καὶ ἐπειδὴ
 ποτὲ ἐν τινι τῶν συγγραμμάτων παρ' ὀλίγου τὴν
 Εὐριπίδου Μῆδειαν ὄλην παρετίθετο, καὶ τις με-
 τὰ χεῖρας εἶχε τὸ βιβλίον, πρὸς τὸν πυθόμενον
 181 τί ἄρα ἔχει, ἔφη, Χρυσίππου Μῆδειαν. * καὶ
 Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν
 δογμάτων βουλόμενος παριστάνειν, ὅτι τὰ ἐπι-
 κούρου οἰκεία δυνάμει γεγραμμένα, καὶ ἀπα-
 ραβητα ὄντα, μυρία πλείω ἐστὶ τῶν Χρυσίππου
 βιβλίων, φησὶν οὕτως αὐτῇ τῇ λέξει, Εἰ γὰρ
 τις ἀφέλοι τῶν Χρυσίππου βιβλίων ὅσ' ἀλλέ-
 τρια παρατίθεται, κενὸς αὐτῷ ὁ χάριτος κατα-
 λείνεται. καὶ ταῦτα μὲν Ἀπολλόδωρος. ἡ δὲ
 παρεδρεύουσα πρὸς τοῖς αὐτῷ (ὡς φησὶ Διο-
 κλῆς) ἔλεγεν ὡς πεντακοσίους γράφει στίχους
 ἡμερησίους. Ἐκᾶτων δὲ φησὶν ἔλθειν αὐτὸν ἐπὶ
 Φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρώας εἰς
 182 τὸ βασιλικὸν ἀναλυφθεῖσης. * ἦν δὲ καὶ τὸ σω-
 μάτιον εὐτελής. ὡς ὄηλον * ἐκ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ
 ἐν κεραμεικῷ, ὅς σχεδὸν τι ὑπεκέρυπται τῷ

4 Οὗτο δ' ἐπίδοξος ἐν τοῖς διαλεκτικαῖς. Non possimus de Chrysippi peritia disputandi ullam hodie ferre sententiam, quum ad nos nullum ipsius scriptum pervenerit: quantum tamen ex iis reliquiis quae hodieque in bonis auctoribus praefat leguntur, licet intelligere, non dubito equidem quin Seneca sit potius audiendus, qui & Chrysippum in ordinem cogit, & quibus rationibus adductus id faciat, eleganter in libris De beneficiis explicat. Vide verò Plutarchi commentaria perì Στωικῶν ἐναντιωμάτων, & perì τῶν κωνῶν ἐπιμαθῶν. II. Calaub.
 5 Πᾶν τὸ ὑποπεσὸν γράφω] Plutarchus perì Στωι-

Equidem alias vir sum fortunatus,
 Praeterquam in Cleanthem; in hoc felix
 non sum.
 * Aedè autem in dialectica clarus fuit, ut
 perique existimarent, si apud deos usus
 esset dialectica, non futuram aliam, quam
 Chrysippicam. Ceterum cum esset rerum
 fecundissimus, non usque aedè dictione
 clarus fuit. Laboris patientissimus ultra o-
 mnes fuit, quod ex ejus voluminibus con-
 stat, quae sunt numero septingenta quin-
 que. Ea verò tam multa conscripsit, quod
 de eadem re saepe scribere aggrediretur,
 omneque quod incidere, mandaret litem
 ac saepe emendaret: magnaque testi-
 moniorum nube uteretur. Aedè verò id
 in consuetudine habuit, ut cum in quod-
 dam libro Euripidis Medeam fecè totam
 inferuisset, et quidam habens librum in
 manibus interrogaretur, quidnam inesset,
 Chrysippi, inquit, Medea est. * Apollo-
 182 dorus quoque Atheniensis in collectione
 dogmatum, cum vellet asserere Epicurum
 viribus suis fretum conscripsisse et absque
 auctorum testimonio, esse ejus incompara-
 biliter plura quam Chrysippi opera, sic ad
 verbum dixit. Nam si quis tollat de Chry-
 sippi libris, quae aliena sunt, vacua illi
 charta relinquatur. Ita Apollodoros. Cae-
 terum anus quaedam quae illi addebatur, au-
 ctore Diocle, dicebat quingentos illum
 versus quotidie scribere solitum. Hecato
 autem venisse eum ad philosophiam dixit,
 cum illius patrimonium in fisco regum
 redactum esset. * Erat autem tenui cor-
 pusculo, ut ex ejus imagine, quae in Ce-
 ramico est, videre licet, quae fermè à vi-

κῶν ἐναντιωμάτων ait. Chrysippum ea scribere quae sint hominis, ἢ τὸ ἀνδριάντος τοῦ ἐν κεραμεικῷ. Idem.
 6 Εἰ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐν κεραμεικῷ] Cicero hujus statuae sic meminit De Finibus I. At etiam Stoicos invidente, statua est in Ceteranis Chrysippi sedentis, portectis manus: quae manus scriptas illam habet esse portectas manu. Quod ait Cicero hanc statuam fuisse portectam manu, eo notandum est, quia in gymnasiis solius olim pingi Chrysippus non portectas manu: sed contra, digiti confixis, propter numerorum indicia. auctor Sidonius Apollinaris. Idem.

eino equite occultur. Quocirca illum Car-
 neades κρύπτετος vocabat. Et cum probro
 à quodam daretur, quod apud Aristonem
 cum plurimis non se exerceret, Equidem,
 inquit, si multis attenderem, philosophiae
 animum non adjecissem. Ad dialecticum
 Cleanthi imminente, eique callidas con-
 clufiunculas tendente, Desino, inquit,
 grandem natu à gravioribus robur abducere.
 nobis autem junioribus ista proponere. Rur-
 sus cum quidam super quaestione aliqua
 seorsum modeste cum ipso disceptaret, ac-
 cedente autem turbam conspiciens con-
 tendere inciperet, ait,
 Ἀσπότης ἔειπεν ἡμιφρατὴρ τὴν φωνήν.
 Ἄτι τὴν φωνήν ἔχει, ἢ τὴν φωνήν.
 * In potationibus autem quiescebat, crura
 tamen agitant, ita ut ancilla diceret, Chry-
 183 sippi sola crura ebria esse. Aedè autem al-
 ta de se sentiebat, ut cum interrogaretur
 à quodam, cui commendaret filium, dixe-
 rit, Mihi. Nam si quempiam me excel-
 lere putarem, ipse apud eum philosophiae
 darem operam, unde de ipso dictum ajunt:
 Hic solus sapit: aet alii velut umbra fe-
 runtur.
 Et.
 Nisi Chrysippus fuisset, porticus non esset.
 Tandem verò Arcesilaeo et Lacydae, ut
 Sotion in VIII. ait, in Academiam adve-
 nientibus se ad philosophandum conjun-
 xit. * Quam ob causam, et contra con-
 suetudinem, et pro ipsa, differuit, et de
 184 magnitudinibus ac multitudinibus, Aca-
 demicorum contentione utens. Hunc cum
 in Odéo scholarium cretui differeret, Her-
 mippus ait, à discipulis ad sacrificium
 vocatum fuisse, ibique cum dulci mero
 haulto in vertiginem oculorum incidisset,
 quinta die defunctum esse, cum sex-
 septuaginta et tres vixisset annos, Olympi-
 ad, ut ait Apollodoros in chronicis,
 CXLIII. Et in hunc est nostrum epi-
 gramma:

7 Οὗτοι κρυπτεῖ] Emendandi sunt hi versus ex Orseto Epitaphis, ubi sic legitur,
 Οὗτοι κρυπτεῖ ἄμα σὺν ταρασσεται
 Τυχὸν δὲ μετὶ τοῦ λυσσᾶν ἄτι ἐμφροῦν.
 II. Calaub.
 8 Εὐστ.] Γ. ἐστῶν. Er pro aetis legitur etiam
 αἰκίω. H. Steph.
 Τῶτος ἐν τῷ ἀδελφῷ σχολάζοντα] Sic rectè, non
 τῶτος ἀδελφῷ ut videtur legitse Ambrosius. ὀδῶν, locus
 publicus Athenis. Vide Suidam. II. Calaub.

πλησίον ἰππέῃ· ὅθεν αὐτὸν ὁ Καρνεάδης Κρύπτε-
 τον ἔλεγεν. οὗτος ὀνειδισθεὶς ὑπὸ τινος, ὅτι οὐχὶ
 παρὰ Ἀριστῶνι μετὰ πολλῶν σχολάζει, Εἰ τοῖς
 πολλοῖς, εἶπε, προσείχον, οὐκ ἂν ἐφιλοσόφη-
 σα. πρὸς δὲ τὸν κατεξανισταμένον Κλεάνθους
 διαλεκτικὸν, καὶ προτεινόντα αὐτῷ σοφίσματα,
 Πέπαυστο, εἶπε, παρέλκων τὸν πρὸς βῦτον ἀ-
 πό τῶν πραγματικώτερον, ἡμῖν δὲ τοῖς νέοις ταῦ-
 τα προτίθει. πάλιν δὲ, ἐπεὶ τις ζητῶν καταμύ-
 νας αὐτῷ διελέγετο εὐσταθῶς, ἐπεὶ δὲ θεωρῶν
 προσόντα ὄχλον ἤρχετο Φιλονεκεῖν, ἔφη,
 Ὅμοι κασίγητ' ὄμμα σὸν ταρασσεται
 Τυχὸν δὲ μετὶ τοῦ λυσσᾶν ἀρτίως φρονῶν.
 * ἐν μέντοι ταῖς οἰνώσεσιν ἰσχυρᾶς παραφρο- 183
 μενος τοῖς σκέλεσιν ὡστ' εἰπὴν τῇ δούλῳ, Χρυ-
 σίππου μόναι τὰ σκέλη μεθεῖ. οὗτο δ' ἦν φρο-
 νηματίας, ὡστ' ἐρομένου τινος, Τίνι συστήσω τὸν
 υἱόν; εἰπὴν, Εμοῦ· εἰ γὰρ ὑπελαμβανον εἶναι τι-
 νὰ ἐμοῦ βελτίονα, παρ' αὐτῷ ἂν ἐγὼ ἐφιλοσό-
 φουν. ὅθεν Φασὶν ἐπ' αὐτοῦ λεχθῆναι,
 Οὗτος πέπνυται, τοῖ δ' ὡς σκῆαι αἰσσοῦσι.
 καὶ,
 Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρυσίππος, οὐκ ἂν ἦν σταδῶ.
 τέλος δὲ Ἀρκεσίλαῳ καὶ Λακύνῃ, καθὰ φησι
 Σωτῖαν ἐν τῷ ἰγδῶ, παραγενομένους ἐν Ἀκαδη-
 μίᾳ συνεφιλοσόφησε. * δι' ἡν αἰτίαν, καὶ κατὰ 184
 τῆς συνήθειας, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς οἷον ἐπεχείρησε,
 καὶ περὶ μεγεθῶν καὶ πληθῶν τῆ τῶν Ἀκαδημαϊ-
 κῶν ἐνοστάσει χρησάμενος. τούτων ἐν τῷ ἀδελφῷ
 σχολάζοντα φησὶν Ἐρμῆπος ἐπιθυσίαν ὑπὸ τῶν
 μαθητῶν κληθῆναι· ἐνθα προσεγενόμενον γλυ-
 κύν ἀκρατον, καὶ ἰλιγγιάσαντα, πεμπταῖον ἀ-
 πελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων, τρία καὶ ἐβδομηκοντα
 βιώσαντα ἐτη κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετταρακοστὴν
 καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, καθὰ φησὶν Ἀπολ-
 λόδωρος ἐν χρονομίᾳ. καὶ ἐστὶν ἡμῶν εἰς αὐτὸν,

8 Εὐστ.] Γ. ἐστῶν. Er pro aetis legitur etiam
 αἰκίω. H. Steph.
 Τῶτος ἐν τῷ ἀδελφῷ σχολάζοντα] Sic rectè, non
 τῶτος ἀδελφῷ ut videtur legitse Ambrosius. ὀδῶν, locus
 publicus Athenis. Vide Suidam. II. Calaub.

ἰλιγγίαισε βόσκον ἐπιπὼν χανθὼν
Χρυσίππος, οὐδ' ἐφέισατ' οὐδὲ τῆς στοᾶς,
οὐδ' ἦς πάτρις, οὐ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἄλθε
δ' αὖ μὲν
Ἐς αἰδέα.

185 * ἐνοι δὲ Φασὶ γέλωτι συσχεθέντα αὐτὸν τελευ-
τῆσαι. οὐκ γὰρ τὰ σῦκα αὐτῷ φαγόντος, εἰ-
πόντα τῇ γρᾷ διδοῦναι ἀκρατὸν ἐπιρροφῆσαι τῷ
ἄνῳ, ὑπερμαχράσαντα τελευτῆσαι. δοκεῖ δὲ ὑ-
περίπτης τις γεγονέναι. τοσαῦτα γοῦν συγγρά-
ψας, οὐδενὶ τῶν βασιλείων προσπεφώνηκεν. ἤρ-
κειτό τε γραιδίᾳ μόνῳ, καθὰ καὶ Δημήτριος ἐν
ὀμιανούμῳ φησί. Πτολεμαίου τε πρὸς Κλεάνθην
ἐπιστάλαντος, ἢ αὐτὸν εἰλθεῖν, ἢ πέμψαι τινὰ,
Σφαίριος μὲν ἀπήλθε, Χρυσίππος δὲ περιεῖδε.
μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς τῆς ἀδελφῆς υἱούς,
186 Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην, συνεκρότησε.
καὶ πρῶτος ἐβάρησε σχολὴν ἔχειν ὑπαίθρων ἐν
Λυκείῳ, καθὰ περὶ ὁ πρεσημμένος Δημήτριος ἰστα-
ρεῖ. * γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Χρυσίππος Κνίδιος,
ἰατρός, παρ' οὗ φησὶν αὐτὸς Ἐρασίστρατος τὰ
μάλιστα ὠφελῆσθαι. καὶ ἕτερος, υἱὸς τούτου,
ἰατρός Πτολεμαίου, ἔς διαβληθεὶς περιέχθη, καὶ
μαστιγοῦμενος ἐκολάσθη. ἄλλος, μαθητὴς Ἐ-
ρασίστρατου· καὶ τις, γεωργικὰ γεγραμῶς. ὁ
δὲ Φιλόσοφος καὶ ταυτούτους τινὰς ἡρώτα λόγους.
ὁ λέγων τοῖς ἀμνήταις τὰ μυστήρια, ἀσεβεῖ ὁ
ἱεροφάντης τοῖς ἀμνήταις λέγει· ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ ἱε-
ροφάντης. ἄλλο. ὁ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, οὐδὲ
τοῦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ· οὐκ ἔστι δὲ Φρέαρ ἐν τῇ πόλει·
οὐδ' ἄρα ἐν τῇ οἰκίᾳ. ἄλλο. ἔστι δὲ γε τις κε-
φαλὴ· ἐκείνη δὲ οὐκ ἔχεις· ἔστι δὲ γε τις κε-
187 φαλή, οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλὴν. * ἄλλο. εἴ τις
ἔστιν ἐν Μεγάρῳ, οὐκ ἔστιν ἐν Ἀθήναις· ἀνθρω-
πος δὲ ἔστιν ἐν Μεγάρῳ· οὐκ ἄρα ἔστιν ἀνθρω-
πος ἐν Ἀθήναις. καὶ πάλιν. εἴ τι λαλεῖς, τοῦτο
σοῦ δια τοῦ στόματος διέρχεται· ἀμαζὴν δὲ λα-
λεῖς· ἀμαζα ἄρα δια τοῦ στόματος σου διέρχεται
καὶ, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα

10 Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην συνεκρότησε | Hoc
est, iustitiam et eruditionem. sic in Zenone, ὅταν καὶ ἐν τῇ
πατρίδι συγκαταστήται, συγκαταῖτο proprie de choro-

Vertigo cepit, cum bibisset affatim,
Chrysippum, et haudquamquam suam vel
porticum
Curavit, aut se, aut patriam, sed in-
feros
Reā subivit.

* Sunt qui dicant risu effusum expirasse. 185
Nam cum afinus ficus ejus manducasset,
anacule dixisse, Merum afino superbiben-
dum daret, nimioque risu occupatum, ex-
halasse animam. Videtur autem aspernator
immodicè fuisse, quòd cum tam multa
scripserit, nulli unquam regi quicquam
adscripterit. Sola autem anicula conten-
tus erat, ut etiam Demetrius in homony-
mis ait. Et cum Ptolemaeus Cleanthem li-
teris orasset, ut vel ipse ad eum pergeret,
vel quempiam ex suis mitteret, Sphaerius
quidem profectus est, Chrysippus autem
renuit. Accersitis autem fororis filiis Ari-
stocreonte et Philostrate, coactis discipu-
lis primus ausus est sub divo scholam in
Lyceò habere, ut prædictus Demetrius
scripsit. * Fuit autem et alius Chrysippus 186
Gnidius medicus, à quo Erasistratus ipse
testatur multa se didicisse. Alterque, hu-
jus filius, Ptolemæi medicus, qui calum-
niam passus, flagris cæsus, ac supplicio
affectus est. Alius item, Erasistrati disci-
pulus. Quartus, Georgicorum scriptor.
Porro hic ipse philosophus quibusdam in
hunc modum interrogatunculis uti sole-
bat: Qui mysteria non initiatis dicit, im-
pius est. Dicit autem mysteria non initiatis
hierophanta. Est ergo impius hierophanta.
Item, Quod non est in urbe, id nec in
domo est: non est autem puteus in urbe:
nec in domo igitur. Item, Est quoddam
caput aliquod, non ergo habes caput. * A. 187
liud, Qui Megaris est, Athenis non est.
Est autem homo Megaris, non igitur est
homo Athenis. Aliud, Quod loqueris, id
per os tuum transit; currum autem loque-
ris; currus ergo per os tuum transit. Rur-
sum, si quid non amifisti, hoc habes:

didacalo; ut apud Demosthenem, συγκαταῖτο καὶ δι-
δάσκαι ἐν χορῷ. Ii. Casaub.

cornea autem non amifisti, habes ergo cor-
nea. Alii Eubulidis hoc esse ajunt. Non
defunt, qui et Chrysippum lacerent, di-
centes illum complura turpiter obscæne-
que scripsisse. Nam in eo opere, quod de
Antiquis phytologis scripsit, exada de Ju-
none fingit ac Jove, ea dicens sexcentis
ferè versibus quæ nemo nisi illoto ore di-
188 xisset. * Turpilliam enim, ajunt, hanc
fingit historiam, et si, ut naturalem lau-
dat, Iultris tamen magis convenientem
quàm diis. neque ab iis qui de tabulis scri-
plæ inferant. neque enim apud Polemó-
nem, neque apud Hypsicratem esse, sed
ne apud Antigonum quidem, verum ab
illo ficta esse. In libro autem De republica,
matribus congrei dicat, et filiabus, et fi-
liis. Eadem in libro De his quæ per se ipsa
non sunt appetenda, statim in principio.
In tertio autem De jure, ad mille versus
scripsit, defunctos vitæ etiam vorare jubens.
In secundo autem De substantia et copia,
providendum dicens, quo pacto sapienti
quæritus sectandus sit, et ejus rei gratia
189 sectandus. * Nam si quidem ut vivat, vi-
vere indifferens est. Quòd si ut fruatur vo-
luptate, et ipsa indifferens est. Si autem
virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vi-
tam. Sunt autem peridiculi et quæritus
hujuscemodi. Quippe si à rege suppediten-
tatur, cedendum illi erit necessarid. Si
autem ab amicitia proficitantur, et ven-
nalis erit amicitia. Sin verò à sapientia,
mercenaria erit sapientia. Atque ista qui-
dem sunt quæ insectantur. Quoniam verò
clarissimi sunt illius libri, visum est in hoc
loco eos generatim distinguere. Sunt au-

11 Εἰ δὲ ἢ ἀκαταχρῆστοι τοῦ χρυσίππου? An Plu-
tarchum intelligit? Lege ejus librum περὶ Στωικῶν ἐπι-
σημοῦσιν. Ii. Casaub.
12 Εἰ καὶ ἴσταναι ὡς φυσικῶν? Scribo, ἢ καὶ ἴσταναι
εἶ. Idem.
13 Ἐπὶ τι τὰ παραδ τοῖς ἐπισημοῦσιν γράψαι κατα-
χρηστικῶν? Mendum quod hic est, et si per se cla-
rum, nemo tamen animadvertet, qui non observa-
verit cum usum verbi καταχρηστικῶν quem ad primum
Strabonis primi exponere memimus. Lege ergo,
ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἐπισημοῦσιν πρῶτον γράψαντο οὐ κατα-
χρηστικῶν. Aut Iliam Chrysippeam historiam ne ab
DIOGENIS LAERTII.

δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις· οἱ δὲ Εὐ-
βουλίδου τοῦτο φασίν. 11 εἰσὶ δὲ οἱ κατατρέχου-
σι τοῦ χρυσίππου ὡς πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀβή-
τως ἀναγεγραφότος. ἐν μὲν γὰρ τῷ Περὶ τῶν
ἀρχαίων φυσιολόγων συγγράμματι αἰσχρῶς
τὰ περὶ τῆν Ἥραν καὶ τὸν Δία ἀναπλάττει, λέ-
γων κατὰ τοὺς ἑξακασίους στίχους ἄ μὴδὲς ἠτυ-
χηκῶς μολύνει τὸ στόμα, εἰποι ἄν. * αἰσχρα- 188
τάτην γὰρ (Φασὶ) ταύτην ἀναπλάττει ἱστορίαν,
12 εἰ καὶ ἐπαινέως φυσικῶν, χαμαιτυπῶναι μάλ-
λον πρόπευσαν ἡ θεοῖς. 13 ἔτι τε τὰ παρα τοῖς πε-
ρι πινάκων γράψαι καταχρηστικῶν. μήτε
γὰρ παρα Πυλάμῳ, μήτε παρ' Ἰψικράτει,
ἀλλὰ μὴδὲ παρ' Ἀντιγόνῳ εἶναι· ὑπ' αὐτοῦ δὲ
πεπλάσθαι. 14 ἐν δὲ τῷ Περὶ πολιτείας, καὶ μη-
τράσι λέγει συνέρχασθαι, καὶ θυγατράσι, καὶ
υἱοῖς. τὰ δ' αὐτὰ φησι καὶ ἐν τῷ Περὶ τῶν μὴ δι-
ἐαυτὰ αἰρετῶν, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ. ἐν δὲ τῷ γ' Πε-
ρι δικαίου, κατὰ τοὺς χιλίους στίχους, καὶ τοὺς
ἀποθανόντας κατεσθίειν καλεῖται. ἐν δὲ τῷ δευτέ-
ρῳ Περὶ βίου καὶ περισμοῦ, προνοεῖν λέγων ὅπως
περιστέον τῷ σοφῷ. * καὶ τοῖς τίνος χάριν περι- 189
στέον αὐτῷ; εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἕνεκεν, ἀδιά-
φορον τὸ ζῆν εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὐτῆς ἀδιαφοροῦ
εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐταρκῆς αὐτῆς πρὸς εὐδαιμο-
νίαν. 15 καταγέλαστοι δὲ καὶ οἱ τράποι τοῦ πο-
ρισμοῦ, οἷον οἱ ἀπὸ βασιλέως· εἶκεν γὰρ αὐτὸν
δεήσει. καὶ οἱ ἀπὸ Φιλίας· λήμματος γάρ οὐκ ἔστι
ἡ Φιλία ἔσται. καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθαρῆσει
γὰρ ἡ σοφία. καὶ ταῦτα μὲν ἐγκαλεῖται. ἐπεὶ
δὲ ἐνδοξότατα βιβλία ἔστιν αὐτῷ, εἰδὲ μοι καὶ
τὴν πρὸς εἶδος ἀναγραφὴν αὐτῶν ἐνταῦθα κατα-

11 is quidem fuisse commemoratam, qui laboravit in
colligendis librorum omnium indicibus. Idem.
14 Εἰ δὲ τῷ περὶ πολιτείας, καὶ μητράσι, &c.] Plu-
tarchus, καὶ μὲν ἐν τῷ τῶν προσηγορικῶν, εἶπον ὅτι
καὶ τὸ μητράσι ἢ θυγατράσι ἢ ἀδελφοῖς συγγενεῖς,
καὶ τὸ φαγεῖν τι, καὶ πρὸς τοῖς ἀπὸ λέγων ἢ θεοῦ
πρὸς ἡρῶν, ἀλόγως διαβιβλάται· ἐπὶ τὰ θεῖα φησι διὸ
ἀπαβλάτιον. Idem.
15 Καταγέλαστοι δὲ καὶ οἱ τράποι τοῦ πορισμοῦ
Πορισμὸν vocat quem Plutarchus quæ de com-
ageret χρηματισμὸν. Idem.

χωρίσαι. καὶ ἐστὶ ταῦτε. ¹⁶ Λογικοῦ τύπου θέσεις, λογικά, καὶ τῶν τοῦ Φιλοσόφου σκευμάτων, ὄρων διαλεκτικῶν πρὸς Μητροδωρον, ε'. Περὶ τῶν κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὀνομάτων πρὸς Ζήνωνα, α'. Τέχνη διαλεκτικὴ πρὸς Ἀρισταγόραν, α'. Συνημμένων πιθανῶν, πρὸς Διοσκουρίδην, δ'. Λογικοῦ τύπου τοῦ περὶ τὰ πράγματα, σύνταξις πρώτη. Περὶ ἀξιωματῶν, α'. Περὶ τῶν οὐχ ἀπλῶν ἀξιωματῶν, α'. Περὶ τοῦ συμπεπλεγμένου, πρὸς Ἀθηναῖον, α', β'. Περὶ ἀπιφαντικῶν πρὸς Ἀρισταγόραν, γ'. Περὶ τῶν καταγορευτικῶν, πρὸς Ἀθηναῖον, α'. Περὶ τῶν κατὰ στέγησιν λεγομένων, β'. Πρὸς Θέωνα, α'. Περὶ τῶν ἀρίστων ἀξιωματῶν πρὸς Δίωνα, α', β', γ'. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀρίστων, α', β', γ', δ'. Περὶ τῶν κατὰ χρόνους λεγομένων, α', β'. Περὶ συντελικῶν ἀξιωματῶν, β'. σύνταξις δευτέρα. Περὶ ἀληθοῦς διευεγγμένου, πρὸς Γοργιππίδην, α'. Περὶ ἀληθοῦς συνημμένου, πρὸς Γοργιππίδην, α', β', γ', δ'. Διαίρεσις πρὸς Γοργιππίδην, α'. Πρὸς τὸ περὶ ἀκολουθῶν, α'. Περὶ τοῦ διὰ τριῶν, πάλιν πρὸς Γοργιππίδην, α'. Περὶ δυνατῶν, πρὸς Κλέων, δ'. Πρὸς τὸ περὶ σημασιῶν φίλωνος, α'. Περὶ τοῦ τίνα ἐστὶ τὰ ψευδῆ, α'. σύνταξις τρίτη. Περὶ πρῶταγματῶν, β'. Περὶ ἐρωτήσεων, β'. Περὶ πεισίσεως, δ'. Ἐπιτομὴ περὶ ἐρωτήσεως καὶ πεισίσεως, α'. Ἐπιτομὴ περὶ ἀποκρίσεων, α'. Ζητήσεως, β'. Περὶ ἀποκρίσεως, δ'. σύνταξις τέταρτη. Περὶ τῶν κατηγορημάτων πρὸς Μητροδωρον, ε'. Περὶ ἐρθῶν καὶ ὑπτιῶν πρὸς Φίλαρχον, α'. Περὶ τῶν συναμμάτων πρὸς Ἀπολλωνίδην, α'. Πρὸς Πάσιλον περὶ κατηγορημάτων, δ'. σύνταξις πέμπτη. Περὶ τῶν πέγτε πτώσεων, α'. Περὶ τῶν κατὰ τὸ ὑποκειμενὸν ὀρισμένων ἐκφορῶν, α'. Περὶ παρεμφάσεως πρὸς Στησαγόραν, β'. Περὶ τῶν προσηγορικῶν, β'. Λογικοῦ τύπου περὶ τὰς

¹⁶ Λογικοῦ τύπου] Τίτλον accipe pro eo quod Aristoteles solet dicere πραγματικῶν, hoc est, realium, argumentum. Ita enim solet uti hac voce Chrysippus. Quare quod apud Plutarchum Xylander existimat hac verba esse mendosa, ὅτις ἐγγυμοκρίτερον ἵκει φθιν (Chrysippus sc.) ὡς φησὶ ἰστορὸς δι τὸ πραγματικῶν, ὡς ἀκριβέστατον τοῦ τύπου τούτου ἐπισημαστικῶν, fallitur. Nam. ut dixi, τούτοις est id, quod de agitur & disputatur. & ut Jurisconsultorum voce utatur est thema, visio, vel inspectio. Cicero in πολιτικῶν τύπου, dicit locum ενίσημ, & alibi saepe ita loquitur. Erta debet hac vox etiam sequentibus aliquot locis accipi. Fuit hac dictio frequens apud Stoicos, ut etiam docuit Diogenes in Zenone. If. Casaub.

nes, et quæ ex his constat orationem. Compositio prima. De singularibus et pluralibus enuntiationibus, sex. De dictionibus, ad Sofiginem et Alexandrum, quinque. De inaequalitate dictionum, ad Dionem, quatuor. De foris quæstionibus ad voces, tres. De solcicifmis, unum. De solcicifantibus orationibus, ad Dionysium, unum. Orationes præter consuetudines, unum. Dictiones ad Dionysium, unum. Constructio secunda. De elementis orationis et his quæ dicuntur, quinque. * De constructione eorum quæ dicuntur, quatuor. De constructione, et elementis eorum quæ dicuntur, ad Philippum, tres. De elementis orationis, ad Niciam, unum. De eo quod ad alia dicitur, unum. Compositio tertia. Ad eos qui non dividunt, duo. De ambiguis, ad Apollam, quatuor. De tropicis ambiguis, unum. De connexa tropica ambiguis, duo. Ad id quod scripsit Panthæus de ambiguis, duo. De introductione ad ambigua, quinque. Epitome ambiguum, ad Epicratem, unum. Coniuncta ad introductionem ambiguum, duo. Logici loci ad orationes ac tropos compositiones. Prima, ars orationum et modorum, ad Dioscoridem, quinque. De sermonibus, tres. * De modorum consistentia, ad Stefagoram, duo. Comparatio tropicorum proloquiorum, unum. De reciprocis orationibus atque conjunctis, unum. Ad Agathonem, sive de ordine sequentibus problematibus, unum. De eo quod quedam concludant cum alio, et cum aliis. De conclusionibus, ad Aristagoram, unum. Quod eadem oratio in pluribus modis ordinetur, unum. Ad ea quibus contradicitur, quod eadem oratio et collecto et non collecto conlruatur modo, duo. Ad ea quæ obijciuntur syllogismorum solutionibus, tres. Adversus id quod scripsit Philo de tropis, ad Timostratum, unum. Logica conjuncta, ad Timocratem et Philomathem, duo. De orationibus et tropis, unum. * Compositio secunda. De concludentibus orationibus, ad Zenonem, unum. De primis et demonstratione carentibus syllogismis, ad Zeno-

λέξεις, καὶ τὸν κατ' αὐτάς λόγον. σύνταξις πρώτη. Περὶ τῶν ἐνικῶν καὶ πληθυντικῶν ἐκφορῶν, ε'. Περὶ λέξεων, πρὸς Σωσιγένην καὶ Ἀλεξάνδρον, ε'. Περὶ τῆς κατὰ τὰς λέξεις ἀνωμαλίας πρὸς Δίωνα, δ'. Περὶ τῶν πρὸς τὰς Φωνὰς σωρευτῶν λόγων, γ'. Περὶ σολευκισμῶν, α'. Περὶ σολευκίζοντων λόγων πρὸς Διονύσιον, α'. Λόγοι παρὰ τὰς συνηθείας, α'. Λέξεις πρὸς Διονύσιον, α'. σύνταξις δευτέρα. Περὶ τῶν στοιχείων τοῦ λόγου καὶ τῶν λεγομένων, ε'. Περὶ τῆς σύνταξεως τῶν λεγομένων, δ'. Περὶ τῆς σύνταξεως καὶ στοιχείων τῶν λεγομένων πρὸς Φίλιππον, γ'. Περὶ τῶν στοιχείων τοῦ λόγου πρὸς Νικίαν, α'. Περὶ τοῦ πρὸς ἕτερα λεγομένου, α'. σύνταξις τρίτη. Πρὸς τοὺς μὴ διαιρομένους, β'. Περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν, δ'. Περὶ τῶν τροπικῶν ἀμφιβολιῶν, α'. Περὶ συνημμένης τροπικῆς ἀμφιβολίας, β'. Πρὸς τὸ περὶ ἀμφιβολιῶν Πανθοῦ, β'. Περὶ τῆς εἰς τὰς ἀμφιβολίας εἰσαγωγῆς, ε'. Ἐπιτομὴ τῶν πρὸς Ἐπικρατὴν ἀμφιβολιῶν, α'. συνημμένα πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν εἰς τὰς ἀμφιβολίας, β'. Λογικοῦ τύπου, πρὸς τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους συντάξεως. Πρώτη, τέχνη λόγων καὶ τρόπων πρὸς Διοσκουρίδην, ε'. Περὶ τῶν λόγων, γ'. Περὶ τρόπων συστάσεως πρὸς Στησαγόραν, β'. Σύγκρισις τῶν τροπικῶν ἀξιωματῶν, α'. Περὶ ἀντιστροφῶν τῶν λόγων καὶ συνημμένων, α'. Πρὸς Ἀγάθωνα, ἢ Περὶ τῶν ἐξῆς προβλημάτων, α'. Περὶ τοῦ τὰ συλλογιστικά τινος μετ' ἄλλου τε καὶ μετ' ἄλλων, α'. Περὶ τῶν ἐπιφορῶν πρὸς Ἀρισταγόραν, α'. Περὶ τοῦ τάττεσθαι τὸν αὐτὸν λόγον ἐν πλείοσι τρόποις, α'. Πρὸς τὰ ἀντειρημένα τῶ τὸν αὐτὸν λόγον ἐν συλλογιστικῶ καὶ ἀσυλλογιστικῶ τετάχθαι τρόπῳ, β'. Πρὸς τὰ ἀντειρημένα ἐν ταῖς τῶν συλλογισμῶν ἀναλύσει, γ'. Πρὸς τὸ περὶ τρόπων, φίλωνος, πρὸς Τιμόστρατον, α'. Λογικὰ συνημμένα, πρὸς Τιμοκράτην καὶ Φιλομαθῆ, εἰς τὰ περὶ λόγων, καὶ περὶ τρόπων, α'. σύνταξις δευτέρα. Περὶ τῶν περαινόντων λόγων, πρὸς Ζήνωνα, α'. Περὶ τῶν πρώτων καὶ ἀναποδείκτων

συλλογισμῶν πρὸς Ζήνωνα, α. Περὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν συλλογισμῶν, α. Περὶ τῶν παρελκόντων λόγων, πρὸς Πάστυλον, β. Περὶ τῶν εἰς τοὺς σολοικισμοὺς θεωρημάτων, α. Περὶ συλλογισμῶν εἰσαγωγικῶν, πρὸς Ζήνωνα, α. Τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τρόπων, πρὸς Ζήνωνα, γ. Περὶ τῶν κατὰ ψευδῆ σχήματα συλλογισμῶν, ε. Λόγοι συλλογιστικὴ κατὰ ἀνάλυσιν ἐν ταῖς ἀναποδείκτοις, α. Τροπικὰ ζητήματα, πρὸς Ζήνωνα καὶ φιλομαθῆ, α. τούτο δοκεῖ ψευδεπίγραφον. σύνταξις τρίτη. Περὶ τῶν μεταπιπτόντων λόγων, πρὸς Ἀθηναῖον, α. ψευδεπίγραφον. Λόγοι μεταπιπτόντες πρὸς τὴν μεσότητα, γ. * ψευδεπίγραφα. Πρὸς τοὺς Ἀμενίου διαλεκτικούς, α. σύνταξις τετάρτη. Περὶ ὑποθέσεων, πρὸς Μελέαγρον, γ. Λόγοι ὑποθετικοὶ εἰς τοὺς νόμους, πρὸς Μελέαγρον πάλιν, α. Λόγοι ὑποθετικοὶ πρὸς εἰσαγωγὴν, β. Λόγοι ὑποθετικοὶ θεωρημάτων, β. Λύσεις τῶν Ἠδύλλου ὑποθετικῶν, β. Λύσεις τῶν Ἀλεξάνδρου ὑποθετικῶν, γ. ψευδεπίγραφα. Περὶ ἐκτίσεων, πρὸς Λαοδάμαντα, α. σύνταξις πέμπτη. Περὶ τῆς εἰς τὸν ψευδομένον εἰσαγωγῆς, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, α. Λόγοι ψευδομένοι πρὸς εἰσαγωγὴν, α. Περὶ τοῦ ψευδομένου, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, ε. σύνταξις ἕκτη. Πρὸς τοὺς νομί-
197 ζεντας καὶ ψευδῆ καὶ ἀληθῆ εἶναι, α. * Πρὸς τοὺς διὰ τομῆς διαλύοντας τὸν ψευδομένον λόγον, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, β. Ἀπόδειξις πρὸς τὸ μὴ δεῖν τέμνειν τὰ ἀόριστα, α. Πρὸς τὰ ἀντειρημένα τοῖς κατὰ τῆς τομῆς τῶν ἀορίστων, πρὸς Πάστυλον, γ. Λύσεις κατὰ τοὺς ἀρχαίους, πρὸς Διοσκουρίδην, α. Περὶ τῆς τοῦ ψευδομένου λύσεως, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, γ. Λύσεις τῶν Ἠδύλλου ὑποθετικῶν, πρὸς Ἀριστοκρέοντα καὶ Ἀπολλῶν, α. σύνταξις ἑβδόμη. Πρὸς τοὺς Φασκόκτας τὰ λήμματα ἔχειν ψευδῆ τὸν ψευδομένον λόγον, α. Περὶ ἀποφάσκοντος, πρὸς τὸν Ἀριστοκρέοντα, β. Λόγοι ἀποφάσκοντες, πρὸς Γυμνασίαν, α. Περὶ τοῦ παρὰ μικρὸν λόγου, πρὸς Στησαγόραν, β. Περὶ τῶν εἰς τὰς ὑπελήψεις λόγων καὶ ἰσχυζόντων, πρὸς Ονήτορα, β. * Περὶ τοῦ ἐγκαι-

198

ad Aristobulum, duo. De latente, ad Athenadem, unum. Octava compositio. De utide, ad Meneceum, octo. De orationibus quae ex infinito et definito constant, ad Pasylum, duo. De utide oratione ad Epicratem, unum. Nona constructio. De sophismatibus, ad Heraclidem et Pollidem, duo. De ambiguis dialecticis orationibus, ad Dioscoridem, quinque. Adversus Arcellai artem, ad Sphaerum, unum. Decima constructio. Contra consuetudinem, ad Metrodorum, sex. De consuetudine, ad Gorgippidem, septem. Logici loci ea quae extra praedictas quatuor differentias sunt, quaestionesque logicas sparsim continent, non connexas et in corpus redactas. De numeratis quaestionibus XXXIX. Sunt omnia simul logici loci
199 volumina, CCCXI. * Ethici loci, qui circa emendationem moralium notionum versatur, ordo primus. Descriptio orationis ad Theoporum, unum. Morales quaestiones, unum. Probabiles sumptiones ad dogmata, ad Philomathem, tres. Definitionum urbani, ad Metrodorum, duo. Definitionum rustici, ad Metrodorum, duo. Definitionum mediarum, ad Metrodorum, duo. Definitionum ad Metrodorum per genera, septem. Definitionum secundum alias artes, ad Metrodorum, duo. Ordo secundus. De similibus, ad Aristodem, tres. De definitionibus ad Metrodorum, septem. Ordo tertius. De his quae non recte definitionibus obijciuntur, ad Laodamantem, septem. * Probabilia ad definitiones, ad Dioscoridem, duo. De speciebus et generibus, ad Gorgippidem, duo. De divisionibus, unum. De contrariis, ad Dionysium, duo. Probabilia ad divisiones, et genera, et species. De contrariis, unum. Ordo quartus. De etymologicis, ad Dioclem, septem. Etymologicis ad Dioclem, quatuor. Ordo quintus. De proverbis, ad Zenodotum, duo. De poematis, ad Philomathem, unum. Quo modo oporteat audire poemata, duo. Adversus Criticos,

λυμένον, πρὸς Ἀριστόβουλον, β. Περὶ τοῦ διαλεληθότος, πρὸς Ἀθηναῖον, α. σύνταξις ὄγδοη. Περὶ τοῦ εὐτιδῆ, πρὸς Μενεκράτην, η. Περὶ τῶν ἐξ ἀορίστου καὶ ὀρισμένου λόγων, πρὸς Πάστυλον, β. Περὶ εὐτιδῆ λέγου, πρὸς Ἐπικράτην, α. σύνταξις ἐνάτη. Περὶ τῶν σοφισμάτων, πρὸς Ἡρακλεῖδην καὶ Πόλλιν, β. Περὶ τῶν ἀπίρων διαλεκτικῶν λόγων, πρὸς Διοσκουρίδην, ε. Πρὸς τὸ Ἀρκελαίου μεθόδον, πρὸς Σφαιρον, α. σύνταξις δεκάτη. Κατὰ τῆς συνηθείας, πρὸς Μητρόδωρον, ε. Περὶ τῆς συνηθείας, πρὸς Γοργιπίδην, ζ. Λογικὸν τόπον τὰ τῶν πρειρημένων τεττάρων διαφορῶν ἐκτός ὄντα, καὶ περιέχοντα σποράδην καὶ οὐ σωματικὰς ζητήσεις λογικάς. Περὶ τῶν καταλεγόμενων ζητημάτων λθ. ἰμοῦ τὰ πάντα τοῦ λογικῶ, τιά. * Ἠθικοῦ λόγου τοῦ πρὶ τὴν διάρθρωσιν τῶν ἠθικῶν ἐννοιῶν, σύνταξις πρώτη. Ὑπογραφή τοῦ λόγου τοῦ πρὸς Θεόσπορον, α. Θεῖσις ἠθικαί, α. Πιθανὰ λήμματα εἰς τὰ δόγματα, πρὸς φιλομαθῆ, γ. ὄρων τῶν τοῦ ἀστέιου, πρὸς Μητρόδωρον, β. ὄρων τῶν τοῦ Φαίλου, πρὸς Μητρόδωρον, β. ὄρων τῶν ἀναμύσεων, πρὸς Μητρόδωρον, β. ὄρων τῶν πρὸς Μητρόδωρον τῶν κατὰ γένος, ζ. ὄρων τῶν κατὰ τὰς ἄλλας τέχνας, πρὸς Μητρόδωρον, α. β. σύνταξις δευτέρα. Περὶ τῶν ὁμοίων πρὸς Ἀριστοκλέα, γ. Περὶ τῶν ὄρων πρὸς Μητρόδωρον, ζ. σύνταξις τρίτη. Περὶ τῶν οὐκ ὀρθῶς τοῖς ὀρεῖς ἀντιλεγόμενων, πρὸς Λαοδάμαντα, ζ. * Πιθανὰ εἰς τοὺς ὄρους πρὸς Διοσκουρίδην, β. Περὶ εἰδῶν καὶ γενῶν πρὸς Γοργιπίδην, β. Περὶ τῶν διαίρεσεων, α. Περὶ τῶν ἐναντιῶν πρὸς Διονύσιον, β. Πιθανὰ πρὸς τὰς διαίρεσεις, καὶ τὰ γένη, καὶ τὰ εἶδη. Περὶ τῶν ἐναντιῶν, α. σύνταξις τετάρτη. Περὶ τῶν ἐτυμολογικῶν πρὸς Διοκλέα, ζ. Ἐτυμολογικῶν πρὸς Διοκλέα, δ. σύνταξις πέμπτη. Περὶ παροιμιῶν πρὸς Ζηνόδοτον, β. Περὶ ποιημάτων πρὸς φιλομαθῆ, α. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὰ ποιημάτων ἀκούειν, β. Πρὸς τοὺς κριτικούς, πρὸς Διόδα-

17 Λοκμ. | Γρ. ἀκρίτως τοῦ Φαίλου, πρὸς Μητρ. | 18 Ἐτυμ. | In priori loco ἐτυμολογῶν, in quibus H. Steph.

201 ρον, α. * ἠθικῶς τόπου· περὶ τῶν κοινῶν λόγων, κατα τὰς ἐκ τούτου συνισταμένης τέχνης καὶ ἀρεταίς· σύνταξις πρώτη. Πρὸς τὰς ἀναζωγραφήσεις, πρὸς¹⁹ Τιμόνακτα, α. Περί τοῦ πάσης ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα, α. Περί τῶν ἐν νουῶν πρὸς Λαοδάμαντα, β. Περί ὑπελήψεως πρὸς Πυθονάκτα, α, β. Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ δοξάζειν τὸν σοφόν, α. Περί καταλήψεως καὶ ἐπιστήμης καὶ²⁰ ἀγνοίας, δ. Περί λόγου, β. Περί τῆς χρήσεως τοῦ λόγου πρὸς Λεπτίναν. σύνταξις δευτέρα. Περί τοῦ ἐγκρίνειν τοὺς ἀρχαίους τὴν διαλεκτικὴν, σὺν ταῖς ἀποδείξεσι, πρὸς Ζήνωνα, β. * Περί τῆς διαλεκτικῆς, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, δ. Περί τῶν ἀντιδιαλεγόμενων τοῖς διαλεκτικοῖς, γ. Περί τῆς ῥητορικῆς πρὸς Διοσκουρίδην, δ. σύνταξις τρίτη. Περί ἔξεως, πρὸς Κλέωνα, γ. Περί τέχνης καὶ ἀτεχνίας, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, δ. Περί τῆς διαφορᾶς τῶν ἀρετῶν, πρὸς Διόδωρον, δ. Περί τοῦ πιαῖς εἶναι τὰς ἀρετάς, α. Περί ἀρετῶν, πρὸς Πέλλιν, β. ἠθικῶς τόπου, Περί ἀγαθῶν καὶ κακῶν, σύνταξις πρώτη.²¹ Περί τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἡδονῆς, πρὸς Ἀριστοκρέοντα, ι. Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν τέλος, δ. Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν, δ. Περί τῶν²² λεγομένων.

¹⁹ Τιμ.] Γρ. Τιμόνα pro Τιμόνακτα. H. Steph.

²⁰ Ἀγνοίας.] Hic quoque in quibusdam cod. vet. est ἀγνοία, atque ita & in superiori editione legebatur. Sed & supra tale mendum animadvertum fuit. Item pro ἀντιδιαλεγόμενων vet. quidam habent ἀντιλεγόμενων, & quidem rectius. Idem.

²¹ Περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἡδονῆς.] Erat hodie hujus sane quādam elegans fragmentum in Gellio lib. xiv. cap. 4. Minor autem omnium à Diogene eius libri indicem, quem ediderat Chrysippus περὶ ἡδονῶν. Unde Marcianus lege secunda D. de legibus, huc affert,

quæ propter elegantiam teneri non potui quin huc transferrem: Ὁ νόμος πάντων ἐστὶ βασιλεὺς, θύων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων. οὗ δὲ αὐτὸς προτάων τε εἶναι τὸν καλὸν καὶ τὸν αἰσχρὸν, καὶ ἀρχοντα καὶ ἡγεμόνα, καὶ κατὰ τοῦτο κρινεῖν τι εἶναι δικαίον καὶ ἀδίκον, καὶ τὸν φύσει πολιτικῶν ὄντων προσηκτικῶν μὲν ἢ ποιητικῶν ἀπώγουμενόν τι, ἢ οὐ ποιητικῶν. If. Casaub.

²² Λεγ.] Post λεγομένων additur in quibusdam veteribus, ὑπὲρ τῆς, deinde cætera deest annotantur.

